

သေချာလား တဲ့

ဝါခေါင်လပြည့်နေ့ဆိုတော့ ဦးပွဲခင်း သီတင်းသုံးနေတဲ့ကျောင်းကို ဥပုသ်သီလယူတဲ့လူတွေ တော်တော်များများလာကြတယ်။ သီလယူပြီးတော့ တချို့လည်း အိမ်ပြန်ကြတယ်။ တချို့လူငယ်တွေကတော့ ဦးပွဲခင်း ရှိနေတာကို သိပြီး လာဖူးကြတယ်။

ဒါပေမယ့် အဲဒီနေ့က အဆောင်ထဲမှာ စိတ်လှေ့ကျင့်ခန်း လုပ်နေတော့ သူတို့လာတာ မသိလိုက်ဘူး။ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ကလည်း 'တံခါးပိတ်ထားရင် မခေါ်နဲ့' ဆိုတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်ကို ချိတ်ထားတော့ ဦးပွဲခင်းဆီလာတဲ့ လူတွေက စာလေးတွေ ရေးထားခဲ့ကြတယ်။ စုစုပေါင်း ခြောက်စောင်။

ပထမဆုံး ဖတ်မိတဲ့စာက သူ့အဖေက ဘာသာခြားတဲ့။ သူ့အသက် သုံးနှစ်ခွဲမှာ ဆုံးသွားလို့ အမေက နောက်အိမ်ထောင်ပြုတယ်တဲ့။ သူ့ရှစ်တန်း ရောက်တဲ့အချိန်မှာ အမေ့ယောက်ျားအသစ်က သုံးတန်းကျောင်းတက်နေတဲ့ အမေတူ အဖေကွဲ မောင်လေးနဲ့ သူ့အမေကို ထားခဲ့ပြီး ထွက်သွားတယ်တဲ့။

ရုတ်တရက်ရောက်လာတဲ့ ကံကြမ္မာအပြိုးက အမေ့ကိုပဲ နှိပ်စက်တယ်လို့ ထင်ထားတာ။ နောက်တော့မှ အမေကတစ်ဆင့် သူ့ဘဝထဲကို လုံးဝကြီး ရောက်လာတယ်တဲ့။

အဖေထားခဲ့တဲ့ အိမ်ရဲ့အောက်ထပ်ကို လူငှားတင်ထားတာ။ အဲဒီလူငှားနဲ့ လုပ်ငန်းစပ်တူလုပ်ဖို့ မော်တာတစ်လုံး ဝယ်ခိုင်းရင်း အိမ်ငှားက သူ့ဥစ္စာ ဖြစ်အောင်လုပ်ပြီး အမေ့ကို တရားခံအဖြစ် တရားစွဲခံရတဲ့အကြောင်း၊ သူ့အသက် (၁၄) နှစ်အရွယ် မိန်းကလေးတစ်ယောက် အနေနဲ့ ရှေ့နေဆီသွားရတဲ့ အခက်အခဲတွေ၊ ရဲစခန်းမှာ အဖမ်းခံထားရတဲ့ အမေ့ဆီ သွားတွေ့တဲ့အခါမှာ အရှက်ကွဲမှုတွေ၊ နေ့စဉ်ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းနေရတဲ့ အသုံးစရိတ်တွေ၊ အမေပေးတဲ့ အကြံဉာဏ်အတိုင်း ဟိုကဆွဲ၊ ဒီကဆွဲနဲ့ နေပြန်တိုးရဲ့ အကြွေးတွေက ကြောက်စရာ၊ တုန်လှုပ်စရာကောင်းအောင် သူ့အပေါ် ပိလာတဲ့အကြောင်း၊ အမေ့နောက်ယောက်ျားက မွေးတဲ့ကောင်လေးကို အရင်က မချစ်ခဲ့ပေမယ့် ခုတော့ သနားလာတဲ့အကြောင်း၊ နောက်ဆုံးတော့ ကျောင်းကထွက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တဲ့အကြောင်း၊ တစ်လသုံးသောင်းနဲ့ စားသောက်ဆိုင်မှာ ဧည့်ကြိုလုပ်နေတဲ့အကြောင်း၊ သူ့မောင်လေးကို ကျောင်းဆက်ထားပြီး သူ့လို ကံကြမ္မာဆိုးတွေနဲ့ မကြုံအောင် ဂရုစိုက်တဲ့အကြောင်း၊ ဒီစာရေးရတဲ့အကြောင်းက အခု သူ့အသက် (၁၆) နှစ် ရောက်လာပေမယ့် သူတို့ဆိုင်မှာ နောက်ထပ်အသစ်တွေကို ဆိုင်ရင်က ထပ်ခန့်ပြီး သူ့ကိုတော့ ဟောင်းသွားပြီတဲ့။ နောက်ဖေး ပန်းကန်ဆေးတဲ့နေရာမှာ ရာထူး ပြောင်းပေးလိုက်တယ်တဲ့။

သူသိချင်တာ နောက်ဖေးမှာ ပန်းကန်ဆေးတဲ့အဆင့်ကနေ ဘယ်လောက်ကြာရင် ဘယ်လိုအဆင့်မျိုးရောက်ပြီး၊ ဘယ်နေရာလွင့်သွားမလဲလို့ စဉ်းစားနေတာ။ အမိပွယ်ရှိပါသလားတဲ့။ အသိ - သတိ ဘုရားပင့်တဲ့ အခွေထဲက ဦးပွဲခင်းကြီးပြောတဲ့ မဖြစ်သေးတာ မကြံစည်နဲ့ ဖြစ်ပြီးတာတွေ မေ့ပစ်လိုက်၊ ပစ္စုပ္ပန်မှာ စိတ်ကိုတည့်တည့်ထား ဆိုတဲ့စကားက သူ့ဘဝအတွက် အကျိုးဖြစ်မှာ သေချာပါ့မလားဆိုတဲ့ အဖြေကို သိချင်တယ်တဲ့။

နောက်တစ်စောင်က ဆေးလိပ်သမ။ အသက်က (၁၈)နှစ်တဲ့။ တစ်နေ့ပင်ငွေ (၁၆၀၀)ကျပ်တဲ့။ အမေနဲ့ သူ့အောက်က ညီမသုံးယောက်ကို တာဝန်ယူထားရတဲ့အကြောင်း၊ အဖေက သူများနိုင်ငံမှာ အလုပ်သွားလုပ်မယ်ပြောပြီး ထွက်သွားတာ၊ ထွက်သွားတဲ့နေ့ကစပြီး ဘာအဆက်အသွယ်မှကို မလုပ်တော့ဘူးတဲ့။ မိန်းမတွေချည်း ကျန်ခဲ့တဲ့ သူတို့ငါးယောက် တစ်နှစ်ကြာတဲ့အထိ အဖေ့အဆက်အသွယ်ကို စောင့်နေသေးတယ်တဲ့။ ဘယ်လိုမှ မထူးခြားတော့လို့ အကြီးဆုံး ဖြစ်တဲ့သူအနေနဲ့ တစ်အိမ်လုံးတာဝန်ကို ယူလိုက်ရတယ်တဲ့။ အမေက အဖေ့

စိတ်နဲ့ လူမမာဘဝရောက်ပြီး ဟုတ်တိပတ်တိ ဘာမှမလုပ်နိုင်တော့ဘူးတဲ့။ ငါးတန်းနဲ့ကျောင်းထွက်ပြီး သူ့အောက်က ညီမသုံးယောက်ကို ကျောင်းဆက် ထားပေးတယ်တဲ့။ တစ်ယောက်က ခုနစ်တန်း၊ တစ်ယောက်က ငါးတန်း၊ အငယ်ဆုံးက သုံးတန်းရောက်ပြီတဲ့။

သူရဲ့ အနစ်နာခံမှုက ကုသိုလ်ရတယ်လို့ ပြောနိုင်ပေမယ့်၊ သူ့ဘက်က ကြည့်ရင် ကုသိုလ်မရဘဲ အကုသိုလ်တွေ ဖြစ်နေတယ်တဲ့။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူက ရိုင်းတယ်တဲ့။ လူမမာသူ့အမေကို ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း အော်ဟစ်ပြောဆို မိနေတယ်တဲ့။ သူ့ညီမတွေကလည်း သူ့ကို ပြန်ဆဲတယ်တဲ့။ သူ့အမေကို ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း၊ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်းတွေ အော်ဟစ်ပြောဆိုမိလို့၊ သူ့အတုခိုးပြီး သူ့ညီမတွေကလည်း သူ့ကို ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း ပြန်ပြောတာ ဖြစ်မယ်ဆိုတာကို သူသိတယ်တဲ့။

အမေကိုပြန်ပြောလို့ သူ့မှာအပြစ်ရှိတာ သူသိတယ်တဲ့။ သူပြင်ချင်တယ်တဲ့။ ဘယ်လိုပြင်ရမှန်းလဲ မသိဘူးတဲ့။ သူ့လုပ်စာကို အမေက စားနေရတော့ သူ့ကိုပြောချင်ပေမယ့် သူပြုပြင်မှာစိုးလို့ ဘာမှမပြောရာဘူးတဲ့။ သူစိတ်မကောင်းဘူးတဲ့။ သူ့အမှားတွေ ပြင်ချင်တယ်တဲ့။

ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း သူ့ပါးစပ်အပြောအဆို ရိုင်းစိုင်းမှုကို သိလို့ ဘာအကြံဉာဏ်မှ မပေးကြဘူးတဲ့။ ဒီနေ့အလုပ်နားတော့ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ဘုရားဖူး ထွက်လည်ရင်း ဦးပွဲကြီး ဒီကျောင်းထဲမှာ ဝါဆိုနေတယ်ဆိုလို့ လာဖူးတာတဲ့။ ဦးပွဲကြီးက တရားထိုင်နေတော့ လျှောက်စရာရှိရင် စာရေးထားခဲ့ဆိုလို့ သူ့ဘဝအကြောင်း အတိုချုပ် ရေးခဲ့တာတဲ့။ အမေ့ရောဂါကုဖို့နဲ့ သူ့ညီမတစ်ယောက်ကလည်း အလုပ်ပြင်သင်တန်းတက်ဖို့ ပိုက်ဆံလိုတယ်တဲ့။ အဲဒါ နယ်စပ်သွားပြီး အလုပ်သွားလုပ်ဖို့၊ လုပ်သင့်လား၊ မလုပ်သင့်လားဆိုတာကို ဦးပွဲကြီးက သေချာတဲ့အဖြေ ထုတ်ပေးပါတဲ့။

ဦးပွဲကြီး ဗီဒီယိုတွေ ပိုက်ဆံပေးပြီး ကြည့်ဖူးတဲ့ လူတွေကို ကျေးဇူးရှင်လို့ သတ်မှတ်ပြီး ကျေးဇူးပြန်ဆပ်နေတယ် ကြားလို့ အကူအညီ တောင်းတာတဲ့။ သူ့ဘဝအတွက် သေချာတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက် လိုချင်တယ်တဲ့။ အဲဒီ ဆုံးဖြတ်ချက်ချတာ သေချာမှု ဖြစ်ချင်တယ်တဲ့။ သူ့ကို တစ်ချက်လေး စောင်းငဲ့ကြည့်ပေးပါ ဦးပွဲကြီးတဲ့။

နောက်တစ်စောင်က ဆိုင်ကယ်ကယ်ရီ မောင်းတဲ့တစ်ယောက်။ အသက် (၁၇)နှစ်နဲ့ အိမ်ထောင်ကျပြီး သားချည်းပဲ သုံးယောက်တဲ့။ အကြီးဆုံးက (၉)တန်းရောက်ပြီတဲ့။ အငယ်ဆုံးက (၄)တန်းတဲ့။ သူတို့ မိသားစုငါးယောက်ရယ်၊ ယောက္ခမနှစ်ယောက်ရယ်၊ အားလုံး (၇)ယောက်ကို သူတစ်ယောက်တည်း ရှာကျွေးနေရတာတဲ့။ တစ်နေ့ကုန် လုပ်တာတောင် အလျဉ်မမီချင်ဘူးတဲ့။ ခုလျှောက်ချင်တဲ့ ပြဿနာကတော့ အကြီးကောင်က ရန်ကုန်သွားပြီး မော်ဒယ်လ်သင်တန်း တက်ချင်တယ်တဲ့။ အဲဒါ လွတ်သင့်၊ မလွတ်သင့် ဦးပွဲကြီး အကြံပေးပါတဲ့။ ဦးပွဲကြီးဆီက 'သေချာတယ် လွတ်လိုက်ပါ' လို့ တစ်ခွန်းတည်း မိန့်တာနဲ့ သူ့သားကို မော်ဒယ်လ်သင်တန်း လွှတ်ပါမယ်တဲ့။

နောက်တစ်စောင်က ရန်ကုန်ကလာတာတဲ့။ ဦးပွဲကြီး လူထွက်သွားပြီ ကြားလို့ ဟုတ်မဟုတ် သေချာအောင် လာကြည့်တာတဲ့။ သူ့အနေနဲ့ ဘယ်တုန်းကမှ ဦးပွဲကြီးကို အယုံအကြည် မရှိခဲ့ဖူးတဲ့။ လူ့ဘဝကနေ ရဟန်းဘဝ ကူးသွားတာလည်း စတန့်ထွင်တာ တစ်ခုပဲလို့ စိတ်ထဲ ထားထားတာတဲ့။ ဂယက်အလှုပ်တစ်ခု ဖြစ်သွားအောင် လုပ်ပြီး မကြာခင် ရဟန်းဘဝကနေ လူ့ဘဝကို ပြန်ထွက်စေရမယ်လို့ သူတို့ အချင်းချင်း အပေးအယူတစ်ခု လုပ်ထားတာ ရှိတယ်တဲ့။ ဦးပွဲကြီး လူပြန်ထွက်တဲ့ သတင်းမှန်ရင် သူနိုင်ပြီတဲ့။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဦးပွဲကြီး လူပြန်ထွက်တဲ့ သတင်းတွေ ဆူပွက်နေတော့ သူနိုင်ဖို့အတွက် သေချာချင်လို့ လာကြည့်တာတဲ့။

နောက်တစ်စောင်က (၁၀)ရက် တရားစခန်းဝင်ပြီး ဒီနေ့ထွက်လာတာတဲ့။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဖြစ်နေလို့ ဦးပွဲကြီးဆီ လာဖူးတာတဲ့။ ဂျပန်မှာ (၁၂)နှစ် အလုပ်သွားလုပ်ပြီးပြီတဲ့။ မညာမတာ ဝန်ခံရရင်တော့ သူများနိုင်ငံမှာ သူများခိုင်းတာ လုပ်ပေးခဲ့ရတဲ့ အိုက်တိုးပဂေးဆန် (အိုးတိုက်ပန်းကန်ဆေး) အောက်ခြေအလုပ်သမားပါတဲ့။ ပိုက်ဆံစုပြီး သူ့အမေကို ပြုစု စောင့်ရှောက်နေတဲ့သူပါတဲ့။ ခုတော့ သူ့အမေလည်း

ဆုံးပြီတဲ့။ သူ့ရှာထားတဲ့ ပိုက်ဆံတွေ ဘဏ်ထဲထည့်ပြီး ဘဏ်တိုင်းနဲ့ ဘဝရပ်တည်နေတယ်တဲ့။ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ စဉ်းစားတာ ယူမယ့်ယောက်ျား ဘက်က မူမမှန်တာတွေ၊ ဆက်ဆံရတာ အဆင်မပြေဖြစ်နေတာတွေ မြင်တော့ အိမ်ထောင်ပြုပြီးမှ ပိုဆိုးလာရင် ဖြစ်လာမယ့်ဒုက္ခကို မခံစား ချင်ဘူးတဲ့။ အဲဒါကြောင့် သူ့ဘဝအတွက် သေချာတဲ့အဖြေ ထုတ်နိုင်အောင် တရားစခန်းဝင်ပြီး အဖြေထုတ်ကြည့်တာတဲ့။ ဆွေမရှိ မျိုးမရှိ တစ်ယောက်တည်းနေရတဲ့ သူ့ဘဝအတွက် စဉ်းစား ဆုံးဖြတ်မှုတွေ သေချာဖို့ လိုတယ်တဲ့။

နောက်ဆုံးတစ်စောင်က ဘာမှလျှောက်စရာ မရှိပါဘူးတဲ့။ သူတို့အားကျဖူးတဲ့ လူတစ်ယောက်၊ အားလုံးကို စွန့်လွှတ်ပြီး ဘုန်းကြီး ဝတ်တာ သေချာနေတယ်ဆိုလို့ သီးသန့်လာဖူးရုံ သက်သက်ပါပဲတဲ့။ ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်တဲ့ ဦးပွဲကြီးကို မျက်စိနဲ့တပ်အပ် မြင်ဖူးချင် လို့ပါတဲ့။ ဦးပွဲကြီး တရားဖြတ်ပြီးတဲ့အထိ စောင့်နေပါမယ်တဲ့။

ဒါပေမယ့် အဲဒီနေ့က စိတ်လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်တာ ည(၇)နာရီ ထိုးသွားလို့ ဘယ်သူနဲ့မှ မတွေ့လိုက်ရဘူး။ သူတို့ ရေးတဲ့စာတွေ ဖတ် ကြည့်ရင်း ဒီနေ့လူသားတွေရဲ့ ရင်ထဲမှာ သူတို့ဘဝရဲ့ ရှေ့ရေးအခြေအနေ သေချာမှုကို လိုချင်နေကြတယ်ဆိုတဲ့ အဖြေထွက်တယ်။ ဦးပွဲကြီး ကိုယ်တိုင်လည်း ဒီသေချာလားဆိုတဲ့ အဖြေကို လိုချင်နေခဲ့တာပဲ။ အသက် (၆၂)နှစ်နဲ့ ရဟန်းဘဝရောက်တဲ့ အချိန်ထိ ရှာဖွေတွေ့ရှိတဲ့ သေချာမှုကတော့ “ဘယ်ဟာမှ မသေချာဘူး” ဆိုတဲ့အဖြေပဲ။ တကယ် သေချာချင်ရင်တော့ စိတ်ထဲမှာ ဘာကိုမှ စွဲလမ်းနေတာမျိုး မရှိအောင် ကျင့်နိုင်ရင် ငြိမ်းအေးတဲ့လူ ဖြစ်မှာ သေချာတယ်။ ဒါလည်း ကျင့်နိုင်မှ သေချာမှာ။

ဦးပွဲကြီး အသက်အရွယ်၊ ဦးပွဲကြီး ဘဝအတွေ့အကြုံနဲ့ ပြောရရင်တော့ လူ့ဘဝကနေ ရဟန်းဘဝ ကူးပြောင်းတဲ့နေရာမှာလည်း သံသရာထဲက လွတ်မြောက်တယ်ဆိုတဲ့ သေချာမှုတစ်ခုကို ရယူချင်လို့ပါပဲ။ သေချာတဲ့အဖြေကို ရှာတော့ ခုထိ သေချာနေတဲ့အဖြေက စွန့် လွှတ်ခြင်း ဆိုတာပဲ။ တရားကျင့်စဉ်ထဲမှာ ပါတဲ့ကျင့်နည်းတွေကလည်း စွန့်လွှတ်ခြင်းဆိုတာကိုပဲ စကားလုံးအမျိုးမျိုးသုံးပြီး သတိပေးတယ်။ စွန့်လွှတ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားကို လူတိုင်းလည်း ကြားဖူးနေကျ ဖြစ်မှာပါ။ အဓိပ္ပာယ်ကတော့ ဘာကိုမှ မစွဲလမ်းနဲ့ ဆိုတာပါပဲ။ ဖြစ်ခိုက်မှာ ဖြတ် တဲ့။ ဝေဒနာနဲ့ တကုာကြားမှာ ဖြတ်တဲ့။ ခံစားရင် ဒုက္ခဖြစ်တတ်လို့ မခံစားနဲ့ ဖြတ်တဲ့။ အဲဒီကျင့်စဉ်တွေရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ဟာ စွန့်လွှတ်ခြင်းတွေပါပဲ။

ဦးပွဲကြီး ပြောချင်တာကတော့ သတ္တဝါတွေထဲမှာ အသိဉာဏ်အကြီးဆုံး သတ္တဝါဟာ လူပဲ။ အသိဉာဏ် အနည်း၊ အများပေါ်မူတည်ပြီး သူ့အတိုင်းအတာနဲ့သူ အားလုံးကို ဖန်တီးနိုင်စွမ်း ရှိပါတယ်။ လုပ်နိုင်စွမ်း ရှိတဲ့အပေါ်မှာ မူတည်ပြီး လုပ်ချင်တာ လုပ်ခွင့်ရှိတာ လူပါပဲ။ ဒါပေမယ့် လူတစ်ယောက်ရဲ့ တန်ဖိုးကတော့ အသက်ရှင်နေတဲ့ အချိန်ကနေ မသေခင် အချိန်ထိပဲ ရှိတယ်ဆိုတာ သိစေချင်တယ်။ အနား လည်နိုင်ဆုံး ဥပမာပေးပြီး ပြောရရင် ဘယ်လိုလူမျိုးပဲဖြစ်ဖြစ် သေသွားရင်၊ သေတဲ့လူရဲ့ အလောင်းကို အလကားပေးရင်တောင် ယူမယ့်လူ မရှိပါဘူး။ ကြက်ကလေးတွေ၊ ဝက်ကလေးတွေလို တိရစ္ဆာန်တွေ သေလို့ အလကားပေးရင်တော့ ချက်စားဖို့ ယူမယ့်လူရှိတယ်။ ဆိုလိုတာက တော့ လူဟာသေသွားရင် တိရစ္ဆာန်တွေလောက် တန်ဖိုး မရှိနိုင်တော့ပါဘူး။ အဲဒီတော့ မသေခင်အချိန်မှာ လုပ်လို့ရသလောက် လုပ်ပါ။ လုပ် နိုင်သလောက် လုပ်ပါ။

ဘဝအတွက် အောင်မြင်မှု အကျိုးဖြစ်စေမယ့် အချိန်တစ်ခုဟာ လူတိုင်းလို ကူညီပူးပေါင်းပေးဖို့ စောင့်နေတယ်ဆိုတာ သိဖို့လိုတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီအချိန်ရောက်ဖို့ ခုချိန်ကစပြီး အချိန်ကို စောင့်ပေးရတဲ့ သဘာဝတစ်ခုတော့ ရှိပါတယ်။ အကြံပေးချင်တာကတော့ လိုချင်တဲ့ အချိန်ကို ရောက်ဖို့ ဘာမှမလုပ်ဘဲ ထိုင်စောင့်နေမယ့်အစား ခုချိန်ကစပြီး တကယ်တွေ့ကြုံ ရင်ဆိုင်ရရှိနေတဲ့ အခုပစ္စုပ္ပန်ကာလအချိန်ကို လုပ် နိုင်သမျှ ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်စွမ်းအားတွေ ထုတ်သုံးပြီး အလုပ်တစ်ခု လုပ်နေလိုက်ပါ။

လုပ်စရာအလုပ်ကို မရှိဘူးဆိုတဲ့ အရွဲ့တိုက်စိတ်နဲ့ ဆင်ခြေပေးတာမျိုးတော့ မဖြစ်စေချင်ဘူး။ ဘာမှလုပ်စရာ မရှိရင်လည်း ကိုယ့် စိတ်ကိုယ် ထိန်းနိုင်ရဲ့လားဆိုတဲ့ စိတ်လေ့ကျင့်ခန်း စာမေးပွဲတစ်ခုကို ဖြေကြည့်နေလိုက်ပါ။ စိတ်ကို စောင့်ကြည့်လို့ သိလိုက်ရမယ့် တစ်ခုက တော့ ဘယ်အရာမှ အကြာကြီး မဟုတ်ဘူးဆိုတဲ့ သေချာမှုပဲ။ အဲဒီ သေချာမှုဟာ လူတွေလိုချင်နေတဲ့ အသေချာဆုံး သေချာမှုပဲ ဖြစ်ပါလိမ့် မယ်။ ဒီသေချာမှုကို သိရင် ကိုယ့်အသိဉာဏ်ကို ပြင်ဆင်ထားပါ။ ရောက်ရှိလာမယ့် အောင်မြင်မှုအတွက် အဆင်သင့် ပြင်ဆင်ထားတာဟာ အသေချာဆုံး သေချာမှုပါပဲ။

ဦးကိတ္တိသာရ